

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἦτο σχεδὸν ἡσυχος καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, ὅταν ἐξαφνὰ ἤρθάνθη ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ Πέρτενερ νὰ φρίσσει καὶ νὰ τρέμῃ.

Ἐσπάραξε τὸ ζῶον κατάχμα, ἐκλώττησε δυνατὰ καὶ ἔπειτα ἀνεσηκώθη. Ἀλλ' ἦτο τώρα ὡς παράλυτον, ἐξητημένον, καὶ ἐξέβαλλεν ὑποκώφους στόνους, εἰ ὅποια ἀντήχουν πενθίμως εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ σταύλου καὶ ἐτρόμαζαν τὰ ἄλλα ἄλογα, τὰ ὅποια ἀπεκρίνοντο μὲ χρεμετισμούς.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Αἱ ὀλίγαι του γνώσεις εἶχυν ἐξαντληθῇ. Ἀπηλπισμένος, ἐκόλλησε τὸ στόμα του εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ζώου καὶ τὸ ἠρώτησε :

— Μὰ πές μου, τί θέλεις, παληῆ μου φίλε;.. Πές μου, τί πρέπει νὰ σοῦ κάμω;

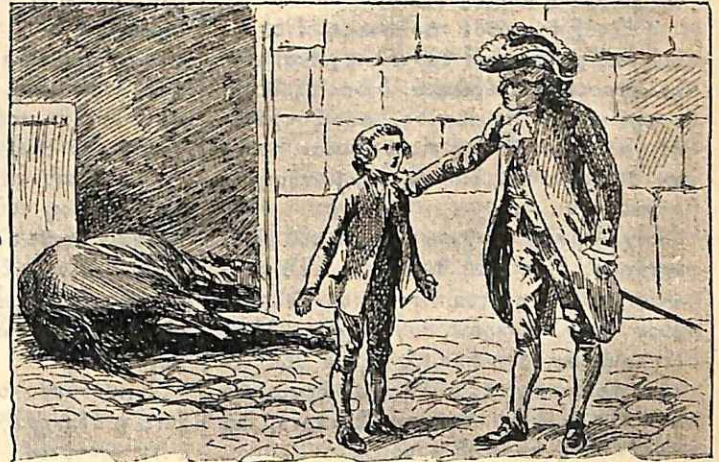
Ἐν τῷ μεταξύ, εἰ πόνοι ποῦ ἐβασάνιζαν τὴν κοιλίαν τοῦ ἀλόγου, ἐξ αἰτίας τοῦ δηλητηρίου ποῦ εἶχε μέσα, ἔπαυσαν πάλιν, καὶ μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς ὑπέδειξεν ὅτι ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω, νὰ περικατέσῃ.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔσπευτε νὰ συμμορφωθῇ μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐράβηξε πάλιν τὸν Πέρτενερ ἔξω ἀπὸ τὸν σταῦλον.

Τὸ δυστυχισμένο ζῶον ἐβάδιζε μὲ κόπον καὶ ἐξαφνὰ ἐσταμάτησεν. Ὁ Μπόμπης, εἰς τὴν ἀμηχανίαν του, ἐπέμενε νὰ τὸ τραβᾷ καὶ ἐκεῖνο εἶχεν ἀκόμη τὴν δύναμιν νάντιστέκεται. Ἀλλ' ὁ ἄγων αὐτὸς τὸ ἐξήντησε, ἔγεινε πειθνίον καὶ

ἡκολούθησε τὸν κύριόν του πρὸς τὸν σταῦλον παρκαπῖον. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν, ἀλλὰ ὁ Πέρτενερ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ σηκώσῃ τὰ ξυλιασμένα πόδια του καὶ νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι. Κατέπεσεν ἐκεῖ βιχρὺς καὶ ἐξηπλώθη, φράττων τὴν εἰσοδὸν τοῦ σταύλου μὲ τὸ ἰσχνὸν καὶ αἰματωμένον του σῶμα.

Ὁ Μπόμπης ἐγονάτισε παρὰ τὴν κεφαλὴν του, διότι ἐνόησεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο πλέον ὁ θάνατος.

«Μπα! μπα! ἔκαμεν ὁ δοῦς Λωζέν· τί ἔπαθε λοιπὸν τὸ ἄλογό σου;...» (Σελ. 190 στ. γ'.)

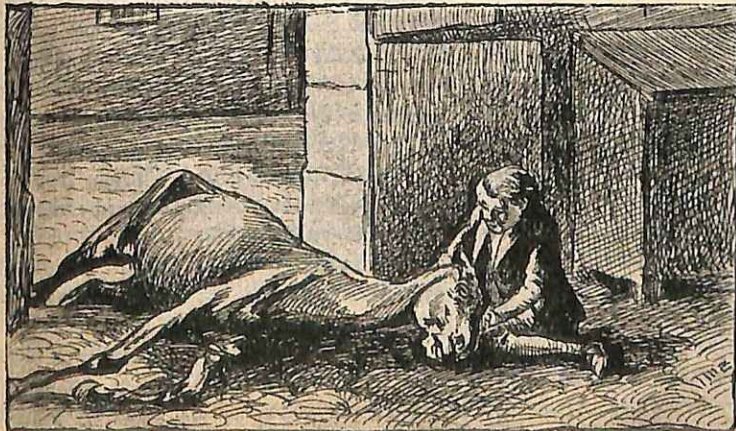
ὁ Πέρτενερ, ὁ διάσημος Πέρτενερ ἦτο πτώμα!

Τὴν σ.γμὴν ἐκείνην τὸ ὥρολόγι τοῦ μεγάρου ἐκτύπησε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ἐκεῖ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην. Δὲν ἦτο τὸ πτώμα ἐνὸς ἀλόγου, ἐκεῖνο ποῦ κατέκειτο ἐμπρὸς τοῦ ἦτο ἐνὸς φίλου, ἐνὸς συμπατριώτου, ἐνὸς πλάσματος ποῦ τοῦ ἔφερε τύχην, ποῦ τὸν ἀνέδειξε, ποῦ τὸν μετεμόρφωσεν ἀπὸ ἐνὸς πτωχόν, περιφρονημένον παιδί, εἰς τζόκεϋ διάσημον, ἐνδοξόν, εὐνοούμενον τοῦ κυρίου του καὶ ὀλῆς τῆς αὐλῆς.

Τὸ καλὸν καὶ ἄξιον αὐτὸ ζῶον δὲν ὑπῆρχε πλέον! Ἐπίπτε θῦμα τοῦ κυρίου του, διότι ὁ κακὸς Λωζέν, μισῶν τὸν Μπόμπην, ἐξεθύμανε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀθροῦ Πέρτενερ! Ὁ ὑπερήφανος κέϊης δὲν θὰ ἐγνώριζε πλέον τὴν μέσθην τῆς νίκης, τοῦ θριάμβου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν εὐγενῶν ἀγώνων! Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ Μονφωκὸν καὶ ὁ Μπόμπης θὰ ἔμεινε μόνος, ὁλομόαχρος, ἀχρηστος!..

Με αὐτὰς τὰς ὀλιθερὰς σκέψεις, ἡ ἡμέρα εὗρε τὸν Μπόμπην ἄγρυπνον.

Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ἐκεῖ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην...» (Σ. 189, στ. γ')

Τετέλεσται!

Εἰς τοὺς γειτονικοὺς σταύλους τὰ ἄλογα ἐκτυποῦσαν τὰ πέταλά των ἀνήσυχα καὶ ἐχρεμέτιζαν, ζητοῦντα τὴν πρωινήν των τροφήν.

Ἐξω εἰς τὸν δρόμον, ἤκούοντο τὰ κάρρα τῶν πωλητῶν, τὰ ὅποια ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀγοράν. Ὁ Μπόμπης, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα τὰ γύρω του, ἐξηκολούθει νὰ μὲν ἔκει παρὰ τὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου του Πέρτενερ.

Ὁ ἀποχαριτισμὸς τοῦ δουκὸς Λωξέν.

Ἀπὸ τὴν νάρκην του τὸν ἀπέσπασε μετ' ὀλίγον ὁ κρότος τῆς μεγάλης ἐξωθύρας, ἡ ὁποία ἤνοιχθη. Δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἦσαν ὁ δούξ Λωξέν καὶ ὁ κύριος Παῦ.

Ὁ δούξ ἐφορούσε πολυτελὴ ἐνδυμασίαν ἀπὸ μετάξι καὶ δαντέλλας. Καὶ εἶχε τὴν ὠχρότητα ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος διήλθε τὴν νύκτα τοῦ αὐπνος, πῆρξ τραπέζης χαρτοπαιγνίου ἢ εἰς καμμίαν τρελλήν διασκεδάσιν, διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ βάσανά του...

Εἶχε κρᾶξῃ τὸν θυρωρὸν καὶ τοῦ ἐδίδε συντόμους βιαστικὰς διαταγὰς. Τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπηρετοῦ ἐφαίνετο ἡλλοιωμένον ἀπὸ ζωντάν συκλήνσιν. Μετ' ὀλίγον ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινὶ τοῦ μεγάλου κώδωνος τῆς αὐλῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τραβᾷ μετὰ τὴν τὴν δύναμιν, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ὅλον τὸ προσωπικόν.

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὅποιος εἶχε παρακολουθήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν μετὰ ἀδιαφορίαν, ἐμάντευσεν ἐν τούτοις, ὅτι κατὰ σπουδαῖον συνέβαινε.

Ἡ τόσον πρωὶνὴ ἀφίξις τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ οἰκονόμου του, ἡ μανιώδης ἐκείνη κωδωνοκρουσία, τὸ σοβαρὸν ὕψος τοῦ αὐθέντου, ἡ ἐκπληξίς τοῦ θυρωροῦ, τὰ πάντα τὸ ἐμαρτύρουν.

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐξηκολούθει νὰ μὲν ἀκίνητος παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ προσφιλοῦς του νεκροῦ. Ἐπερίμενεν ἐκεῖ χωρὶς δύναμιν, χωρὶς θάρρος, χωρὶς θέλησιν.

Ἐν τῷ μετοξύ, ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ προσέτρεξαν ἐντρομοὶ καὶ ἀποροῦντες. Ἀλλοὶ ἐνόμισαν ὅτι πυρκαϊὰ ἐξεσπάγει εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἄλλοι ὅτι ἐχθρὸς εἰσέβαλεν εἰς τὸ Παρίσι.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο. Μόνον ὁ δούξ Λωξέν ἐπρόκειτο νὰ νῆαυωρῇ, ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ τοῦ ἔδωσαν ὁ ὑπουργὸς ἐλ. μέρους τοῦ Βασιλέως.

Εἶδαν, ὅτι εἰς τὸ ἐσχατὸν του διαβήμα πρὸς ἀνάληξιν αὐτῆς τῆς διαταγῆς, εἶχεν ἀποτύχῃ. Ἡ βασιλισσα Μαρία Ἀντουανέττα τῷ ἐδείξε μετὰ τὸν τρόπον της, ὅτι δὲν τῷ συναχώρει τὴν φιλίαν του πρὸς τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης, τὸν κακὸν δαίμονα τῆς αὐλῆς, καὶ ὅτι ἡ θυμὸν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τινος εἶχε

περιπέσει, ἦτο πλέον τελεία καὶ ὀριστική. Ὁ πρῶν ἐννοούμενος αὐλικὸς, θεωρηθεὶς ὑπόπτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλείφθηκε ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, καταδικασμένος ὑπὸ τῶν πιστῶν του, δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ πομπικῶς ἀπὸ τὴν αὐλήν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε πλέον καμμίαν θέσιν.

Μετ' ὀλίγας λέξεις, ὁ δούξ ἀνῆγγεῖλε τὴν ἀπόφασιν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, ὅταν τοὺς εἶδε συνηθισμένους γύρω του ἐν ἀγωνίᾳ.

— Φίλοι μου, τοῖς εἶπε, διατάχθη νὰ νῆαυωρῶ σήμερον ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Κορσικὴν, νὰ νῆαυωρῶ τὴν διοίκησιν τοῦ συντάγματος τῶν Ἑβελοντῶν τοῦ Λωξέν. Ὡς στρατιωτικὸς πιστός, ἐρεῖλω νὰ ὑπακούω εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Ἡ ἀπουσία μου πιθανῶς θὰ εἴνε μακρά, θὰ διαρκέσῃ, ὁλόκληρα ἔτη. Διὰ τοῦτο ἀπελύω τὸ προσωπικόν μου καὶ κλείω αὐτὸ τὸ μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ κ. Παῦ ἀπ' ἐδῶ, ὁ οἰκονόμος μου, θὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμούς σας καὶ κατόπιν εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ ὑπάγετε ὅπου θελετε. Ἐντὸς δύο ὥρων, ἡ ταξιδιωτικὴ μου ἄμαξα νὰ εἴνε ζευγμένη καὶ τὰ πράγματά μου φορτωμένα εἰς τὰ κάρρα. Πηγαίνετε!

Εἶνε δύσκολον νὰ παρασταθῇ μετὰ λέξεις ἡ δυνάμη ἐκπληξίς τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν εἴρησιν. Μετὰ τὴν λυγρὴν θὰ ἐγκατέλειπον τὸν καλὸν ἐκείνον αὐθέντην καὶ τὸ μέγαρον του, ὅπου καθένας ἐτρέφετο καὶ ἐπαχύνετο χωρὶς νὰ κάμῃ οὐδὲν τίποτε!

Ἐνῶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐξετέλειον βιαστικὰς διαταγὰς τοῦ εἶχαν λάθῃ καὶ ἐφύγαν τὰ κλειδιά τοῦ δουκὸς, εἶχαν μεταξὺ των:

— Ἀχ, Θέ μου! τί θὰ γίνωμε τώρα μεῖς;

— Ἀλλοίμονό μας! Πῶς θὰ ξαναερούμε τόσο καλὸ ἀφέντη;

— Εἶνε ἀρά γε πολλὰ σίτις τὸν κόσμο, σὰν τὸ σίτι τοῦ κυρίου δουκὸς Λωξέν;

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐλάμβανε διόλου μέρος εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν τῶν ὀρέων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συκλήσεως, ἐλάθη τὸ ἀποθνήσκειν καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν θύραν τοῦ σταύλου, ὅπου κατέκειτο ὁ Πέρτενερ, καὶ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν λυγρὴν του.

Ὅταν, ὅσοι ἀπὸ μισὴν ὥραν, ὁ δούξ κατήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του μετὰ τὴν ταξιδιωτικὴν φορεσίαν, εἶδε τὸν μικρόν του τζόκεϋ καὶ τοῦ ἐνεύσε νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς αὐτὴν τὴν διαταγὴν. Ἐκπληκτός ὁ Λωξέν καὶ θέλων νὰ ἰδῇ διὰ τί ὁ μικρὸς, ὁ τὸσον πρόθυμος συνήθως, ἐ-

φαίνετο τώρα τὸσον ἀπαθὴς—βεβαίως κατὰ ἔκτακτον ὁ τοῦ συνέβαινε!—ἐπλησίασεν.

Εὐθὺς τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ μικροῦ ἐκείνου προσώπου.

— Μὰ τί ἔχεις, ὁδὸ μπού; τῷ εἶπεν οἰκείως, θωπεύων τὰς ὠχρὰς του παρειάς. Λυπᾶσαι τόσο πολὺ γιὰ τὴν φεύγῃ; Μὰ δὲν πρέπει νὰ κάνῃς ἔτσι, παιδί μου, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν σ' ἐλησμονήσα. Ἐφροντίσα νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἀπεκρίθη λέξιν. Ἡρξέσθη μόνον νὰ νείξῃ τὴν θύραν τοῦ σταύλου καὶ μετὰ κίνημα, ἐμφράζον ὅλην τὴν ἀπόγνωσιν, νὰ δείξῃ εἰς τὸν δούκα τὸ πτώμα τοῦ Πέρτενερ.

— Μπα! μπά! ἀνέκραξεν ὁ δούξ Λωξέν· τί ἐπαθε λοιπὸν τὸ λόγόν σου;

— Μοῦ τὸ φαρμάκωσαν, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μετὰ ὑπόκωπον φωνῆν.

— Ποιός;

— Ὁ Λωράν, ὁ πρῶν θαλαμηπόλος τοῦ μαρκησίου Κονφλάν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Τὸν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου, τὴ στιγμή τοῦ δρασκελοῦσε τὸν τοῦχο καὶ ἐφύγε.

— Μὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ!

— Τί με μέλει! ἐπιθύρσειν ὁ Μπόμπης· μήπως μ' αὐτὸ θὰ ζωντανέψῃ τ' ἄλογό μου;

Κατόπιν διηγγέθη εἰς τὸν κύριόν του λεπτομερέστερα τὰ συμβάντα τῆς νυκτός, καὶ ὅπου ἐτελείωσε τὴν διηγησίαν του, ἐξέθύμωσε μετὰ ἄθρονα δάκρυα. Ἡ λυγρὴ του ἦτο, βλέπετε, τὸσον μεγάλη, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ λησμονῇ ὅτι ἦτο Ἀγγλος καὶ ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε ὤφειλε νὰ μὲν ἀποθῇ καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ αἰσθηματά του.

Ὁ δούξ, συγκινηθεὶς καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς λυγρῆς τοῦ ἀγαπημένου του μικροῦ τζόκεϋ, προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ μετὰ τριφεῖς λόγια.

— Ἐννοῶ, μικρὸ μου Μπόμπη. Εἶνε μεγάλο δυστύχημα, ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτη καὶ γιὰ τοὺς δύο μας, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι τόσο πολὺ! Ὑπόρχουν καὶ ἄλλα καλὰ ἄλογα στὴν πατρίδα σου... Δὲν πρέπει νὰ κηταβληθῇς ἐσὺ καὶ νὰ νικηθῇς ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, τοῦ ὁποίου ὁ ἐνοχος θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Καὶ ὥρα ἀκούσέ με, παιδί μου. Σὲ χρειάζομαι ἀκόμη. Ἐχω ἀνάγκη τῆς εὐφύας σου καὶ τῆς ὁφισιώσεώς σου. Εἰμπορὸς νὰ βασισθῷ;

Ὁ νεκρὸς Ἀγγλος ὤψωσε τὴν κεφαλὴν, ἐκύτταξε τὸν κύριόν του κατὰ πρόσωπον καὶ ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε, σὰς εἶμαι ὅλως ἀφροισωμένος. Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ σὰς κάμω τώρα, μόνος μου, χωρὶς τὸν Πέρτενερ;

— Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν πρόκειται οὔτε

γι' ἄλογα οὔτε γιὰ κοῦρσες, ἀπεκρίθη ὁ Λωξέν.

Κ' ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή, ποὺ μόνος ἐσὺ μπορεῖς νὰ ἐκτελέσῃς, γιὰτὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἀνέθεσα ἓν ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας σου τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα.

Ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Τὰ λόγια αὐτὰ ὠρῆλιν τὸν Μπόμπη. Ἐκέντηται τὴν φιλοτιμίαν του, τὸ ὄχι τὸς του, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρᾶγμα, Ὑψηλότατε; ἤρωτησε. Θὰ κάμω ὅ, τι μπορέσω γιὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ὁ δούξ ἐβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν ὀγκώδη φάκελλον, κλεισμένον καὶ σφραγισμένον μετὰ πέντε μεγάλας σφραγίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐπάνω τὸ οἰκονομικὸν του. Τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν μικρόν τζόκεϋ καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ φάκελλος πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ὑψηλότατον Φίλιππον δούκα τῆς Ὁρλεάνης, ὁ ὅποιος εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸ Λονδίνον. Περιέχει μυστικὰ τοῦ Κράτους, ἀποδείξεις συνεννοήσεως τοῦ δουκὸς καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου μετὰ κάποιους ἐπαναστάτας, ἐχθροὺς τῆς βασιλείας. Εἶνε περὶ τὸν νῦν ὅσον πειραστότερα, διότι δὲν θὰ ἐννοήσῃς. Ἐννοεῖς ὅμως, ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποὺ σοῦ εἶπα, πόσον πολὺτίμα εἶνε αὐτὰ τὰ χαρτιά. Πρέπει νὰ τὰ φυλάξῃς, νὰ τὰ κρύψῃς καλὰ καὶ νὰ μὴ τὰ δώσῃς εἰς κανένα ἄλλον παρὰ μόνον εἰς τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης τὸν ἰδιον.

— Ἀμέσως ἀπόψε ὁ νῆαυωρῶν διὰ τὸ Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

Ὁ δούξ ἐμετρίσθη καλοκαγάρως καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ πρτφόβλι του καὶ μίαν ἄλλην ἐπιστολήν.

— Τώρα, εἶπε, ἄς μιλήσωμε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ μέλλον σου. Το συλλογίσθηκα, βλέπεις. Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ δώσῃς ἐκ μέρους μου εἰς τὸν πρῶν κύριόν σου, τὸν λόρδον Πέρσου. Τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥραϊον δῶρον ποῦ μοῦ ἔκαμε καὶ... τοῦ τὸ ἐπιστρέφω. Τὸν παρακαλῶ δηλαδὴ νὰ σὲ κρατήσῃ ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη εἰς τὰ κτήματά του, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ μαθήματά σου καὶ θὰ τελειοποιηθῇς; εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τζόκεϋ. Ἀργότερα, ὅταν μετὰ τὸ καλὸ θὰ ἐπιστρέψω, θὰ σὲ ξαναπάρω... Χαῖρε, Μπόμπη!.. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ σ' ἀγαπῶ. Δός μου τὸ χέρι σου. Θὰ ξαναἰδωθῶμε ἀργότερα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

Ὁ μικρὸς ἤσπασε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε ὁ Λωξέν καὶ τὴν ἤσπασθη.

Ὁ δούξ, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του, —διότι, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ ἀπο-

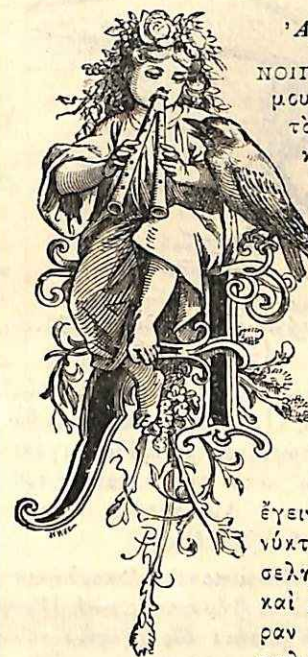
χωρισμὸς αὐτὸς τὸν συνεκίνησε, —ἐνευσεν εἰς τὸν οἰκονόμον του, ὁ ὅποιος ἐπλησίασε κρατῶν ἓνα δίσκον γεμάτον χρυσῶν νομίσματα.

Ὁ Λωξέν ἐπῆρε μίαν φούχταν ἀπ' αὐτὰ καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Μπόμπη, λέγων:

— Πάρε αὐτὰ τὰ λεπτὰ, παιδί μου. Σοῦ ἀξίζουν! (Ἐπειτα συνέχισε)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑ·Ι·ΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΙΤΩ τὸ παλαιόν μου Ἡμερολόγιον τὸ φυλλομετρῶ, καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαΐου 18***, διαβάζω τὰ ἐξῆς:

«Καλῶς ἦλθε πάλιν ὁ Μάιος ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ παιδρὸς! Ἡ πομπὴ τῆς εἰσοδῶν του ἔγεινεν εἰς μίαν νύκτα γλυκείαν, σεληνοφώστον, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν δροσερὰν καὶ γαλανήν... Τὸν ὑ-

πεδέχθησαν, ὅπως πάντοτε, τὰ ἄνθη μετὰ τὰς εὐωδίας των καὶ τὰ πτηνὰ μετὰ τὰς κελαδηματά των. Οἱ δὲ ἄνθρωποι... πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν αὐτοί;

«Ὡ, οἱ ἄνθρωποι ὀλίγην προθυμίαν ἔδειξαν νὰ σπεύσουν καὶ φέτος εἰς προσηνείαν του. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, ἡ κίνησις ἦτο ὀλίγη, τυπική, βεβιασμένη. Τὰ κέντρα τῆς πρωτομαγιάτικης διασκεδάσεως, κλειστά. Οὔτε ὄργανα, οὔτε ἄσματα. Μία κατῆφεια ἐδασίλευεν, ἐκτοπίζουσα κάθε χαράν. Ἐγὼ δέ, ἂν δὲν ἔδλεπα σήμερον τὸ κομφοτάτον φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ὁμοιάζει μετὰ ἀνθοδέσμην Μαΐου, δὲν θὰ ἐπίστευα ἀκόμη ὅτι ἦλθε κηρύλα ὁ μὴν τῶν ἀνθῶν. Τόσον ἡ εἰσοδὸς του, ἡ συνήθως θορυβώδης, ἦτο φέτος ἀνεπίσημος, ψυχρά, ἀθόρυβος.

«Ἐποθέτω ὅτι τὰ θνητὰ ἄνθη, διαφορετικὰ συνεισθεμένα, θὰ ἐπαραξενεύθωσαν πολὺ καὶ θὰ ἐρωτοῦσαν τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, κρυφὰ, τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς σιωπῆς... Καὶ ὅταν κάποιον φιλεύσπλαγχον πούλακι τοῦς εἶπε:

«— Ἐδῶ ἐπικρατεῖ πάθος! ἡ Πατρίς εἶνε αἱματωμένη καὶ νικημένη!»

«τὰ ἄνθη τῆς πατρίδος θὰ ἐκλαυσαν, ποτίζοντα τὴν γῆν μετὰ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου των».

Αὐτὰ ἔγραφα τότε εἰς τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιόν μου... Δὲν σὰς φαίνονται παρᾶξένα, ἀνεξήγητα; Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐννοήσετε, θὰ τὰ ἐξηγήσετε, ἂν σὰς φανερώσω τώρα τὸ ἔτος, ποῦ ἐπιτήδεες σὰς ἐκρυψα παραπάνω: Ἐγραφα τὸν Μάιον τοῦ 1897. Ἦτο τὸ ἔτος τοῦ ἀτυχοῦς μας πολέμου, τῆς ἡττῆς, τῆς καταστροφῆς, τῆς συμφορᾶς. Μετὰ τὴν καρδίαν λοιπὸν ἤθελατε νὰ ἐορτάσουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Πρωτομαγίαν τοῦ 1897;... Ὡ, μόνον ἂν ἐξοῦσατε τότε, ἀγαπητοί μου, θὰ ἐγνωρίζατε τὸ τί ὑπεφέραμεν! Ἀλλὰ ὄχι, ὁ Θεὸς νὰ μὴ δώσῃ νὰ τὸ γνωρίσετε ποτέ, ποτέ εἰς τὴν ζωὴν σας! Τίποτε φαιδρῶτερον ἀπὸ τὴν ἡττάν καὶ τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος. Δὲν ἔκαμα καμμίαν ὑπερβολὴν ὅταν ἐφανταζόμην, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἄ.θ.θ. θὰ ἐκλαίγαν μαζί μας. Naί, καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη συνεμερίζοντο τὴν ὀδύνην μας.

Ἀλλὰ σήμερον, ποῖα διαφορά!.. Ἀλήθεια, ὁ ἐφετεινὸς Μάιος μοῦ ἐνούμισε ἐκείνον τὸν παλαιόν, τὸν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, διὰ τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν. Τότε ἡ πατριωτικὴ ὀδύνη. Σήμερον ἡ πατριωτικὴ χορὰ. Τότε ἡ ἐντροπὴ τῆς ἡττῆς καὶ τῆς φυγῆς. Σήμερον ἡ ὑπερηράνεια τῆς νίκης καὶ τῆς ἀνακτήσεως. Τότε πένθος καὶ δάκρυα. Σήμερον γέλια καὶ τραγούδια... Μόλις ἦλθεν ὁ Μάιος, «ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ παιδρὸς», ὅλοι ἐτρεξαν εἰς τὰ Πατήσια νὰ τὸν ὑποδέχθωσιν, μετὰ τὴν ὀρεξίν αὐτὴν εὐθυμίαν νικητῶν, ὀριαμβευτῶν. Δὲν τὸν προσηύχτησαν μόνον «τὰ ἄνθη μετὰ τὰς εὐωδίας των καὶ τὰ πτηνὰ μετὰ τὰς κελαδηματά των». Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι, προπάντων οἱ ἄνθρωποι αὐτὴν τὴν φορὰν, —ἓνα πλῆθος λαοῦ παιδρὸς καὶ εὐτυχισμένου, ὅσον ποτε ἄλλοτε δὲν τὸ εἶδαν οἱ μαγιάτικοι κηποὶ! Ὑπεθέτω δὲ καὶ πάλιν τὰ ἄνθη θὰ παρᾶξενεύθησαν καὶ θὰ ἐρωτοῦσαν τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, κρυφὰ, τὴν αἰτίαν τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης χαρᾶς, ποῦ ἔλαμπεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα τῶν νέων, ποῦ ἐφορούσαν τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Καὶ ὅταν κάποιος φιλεύσπλαγχον πούλακι τοῦς εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε τώρα πανηγυρὶς! Ἡ Πατρίς ἐνίκησε καὶ ἐμεγάλωσε! τὰ ἄνθη τῆς Πατρίδος θὰ ἐπότισαν μετὰ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου των τὴν γῆν, κλαίοντα καὶ τώρα, —ἀλλ' ἀπὸ χαρᾶν. Ἡ ἐφετεινὴ Πρωτομαγία, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας καὶ ζωηρότερας. Καὶ πῶς ἡμποροῦσε νὰ μὴ εἴνε; Μετὰ τὸ δίκηρον των τώρα οἱ ἄνθρωποι χαίρουνται, διασκεδάζουν, ἐορτάζουν... Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΓΕΡΟ - ΤΕΡΜΙΤΗΣ

Ἡ Κρινιώ ἐξύπνησε πρώτη.

Ἦτορ' ἀπὸ λίγο, μολοντί τὸ καινούργιο θέαμα ποῦ παρουσιάσθη εἰς τὰ παιδικὰ τῆς μάτια, ἐκίνησε πολὺ τὴν περιέργειά της, ὥρχεις νὰ στενοχωριέται ποῦ ἦταν μόνη, κ' ἐσκούντησε ἐλαφρὰ τὴν παραμάννα της:

— Παραμάννα, ξύπνα!

Ἡ Ἀννέτα ἐξύπνησε καὶ ἔτριψε λίγο μὲ τὰ μπροσθινὰ τῆς πόδια τὸ κεφάλι της, ὅπως τὸ κάνουν κ' ἡ μύγες, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ τελευταῖο ἴχνος τῆς νύστας, ποῦ τῆς ἐδόλωνε ἀκόμη τὰ μάτια.

— Τί τρέχει; Ἀλήθεια εἶνε τόσο ἀργά, ποῦ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἀκόμα μιὰ σταλιά;

— Στενοχωριόμουν μονάχη μου καὶ φοβοῦμαι. Ἐλα τώρα, ἄς ξυπνήσωμε καὶ τὴν κυρία Λαμπύρη.

— Ἐγὼ ξύπνησα κιόλα, εἶπε ἡ καλὴ Πυγολαμπίδα. Σὰς ἄκουα ἄκουα καὶ τὰ πουλιά ποῦ ἔκαναν τὴν προσευχή τους. Ἀς φάμε ὅμως πρῶτα κάτι τί, καὶ ἔπειτα κυττάζουμε τῆς σοβαρὲς μας δουλειῆς.

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Πυγολαμπίδα ἐγύρισε στὴ βατομουρία τῆς καὶ ἄρχισε νὰ ροκανίζει. Ἡ Ἀννέτα ἄπλωσε τότε μπροστά της, ὡς ἓνα πράσινο φυλλαράκι, τῆς δὺ σταλαγματιὲς μέλι ποῦ τοὺς εἶχε δώσῃ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου. Καὶ τὰ δὺ μερμήγκια ἐτίμησαν μὲ μεγάλη ὀρεξίαν αὐτὸ τὸ προγευματάκι.

Πρώτη ἀπόφαγε ἡ Κρινιώ.

Ἐρρίξε γύρω της μιὰ ματιά κ' ἔτρεξε χαρούμενη κοντὰ στὴν κυρία Λαμπύρη.

— Τελειώσατε καὶ σῆς τὸ πρόγευμά σας, κυρία φυλλαράδα; Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὥρα νὰ κτυπήσωμε τὴν πόρτα τοῦ κυρίου Τερμίτη.

— Μὰ στιγμὴ, κάμε λιγάκι ὑπομονή, μικρούλα μου, κ' ἄφισέ με νὰ τελειώσω τὸ φύλλο ποῦ τρώγω. Δὲν ἀργήσω. Ἐν τῷ μεταξύ, τρέξε λίγο στὸ χορτάρι νὰ ξεμουδιάσῃς τὰ ποδαράκια σου.

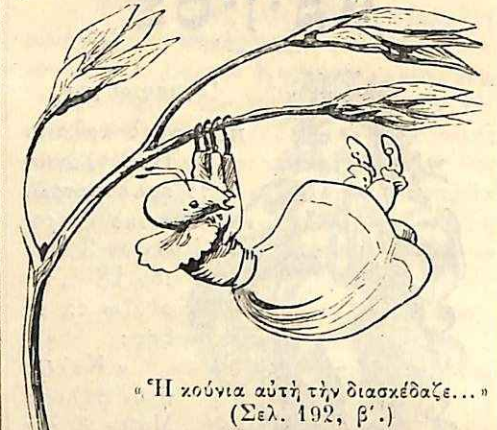
Σαστισμένη κάπως ἀπὸ τὸ μάλ्लωμα αὐτό, ποῦ τῆς ἄξιζε, ἡ Κρινιώ ξαναγύρισε στὴν Ἀννέτα.

Τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο καινούργιο καὶ φοβερό. Τὰ χαλικάκια, αἱ σπόροι, τὰ

λουλούδια, τὰ χορτόρια, ὅλα ἐκινεῖσαν τὸ θαυμασμό της.

Ἐμάτιασεν ἓνα ἀνθισμένο κλωναράκι βρώμης, ἐκαρφάλωσε ὡς τὴν κορφὴν του, νρεμάστηκε ἀπὸ κεὶ μὲ τὰ τέσσερα ποδαράκια καὶ ἄρχισε νὰ κουνιέται. Ἡ κούνια αὐτὴ τὴ διασκεδάσε τόσο πολὺ, ὥστε τὰ ξέχασε ὅλα. Δὺ καὶ τρεῖς φορές ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν φωνάξῃ ἡ Ἀννέτα γιὰ νὰ κατεβῇ.

Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα κ' ἔτρεξε κοντὰ στὴν παραμάννα της.

«Ἡ κούνια αὐτὴ τὴν διασκεδάσε...»
(Σελ. 192, β').

— Σ' αἰτέτε σῆς ἐκεῖ, τοὺς εἶπε ἡ Πυγολαμπίδα κ' ἐγὼ θὰ πάω τώρα νὰ τριγυρίσω λιγάκι ἀπέξω ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Τερμίτη. Ἀμ' ἀκούση κρότῳ, εὐθὺς θὰ βγῇ ἔξω.

Σιγὰ-σιγὰ, — γιὰτι ποτὲ τὰ σκουλήκια δὲν βιάζον πολὺ τὸ βῆμά τους, — ἡ Πυγολαμπίδα ἐπρυχώρησε ὡς τὴ ρίζα τοῦ μεγάλου δένδρου. Ἀλλὰ δὲν ἐγχειάσθη νὰ κάμῃ ἐκεῖ ἀπέξω πολὺ θόρυβο, γιὰ ἵσα ἴσα ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Τερμίτης ἔβγαίνει ἀπὸ τὴ φωλιὰν του γιὰ νὰ πάῃ στῆς δουλειῆς του.

Ἦταν ἓνας μεγάλος Τερμίτης τῆς Ἀφρικῆς, κάτασπρος, μὲ κεφάλι πολὺ μεγαλὺ τερο ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἔχουν συνήθως τὰ μερμήγκια τῆς Εὐρώπης. Τὸ ὕψος του ἦταν ἄγριο καὶ προξενοῦσε φόβο.

Ἐστόθηκε στὸ κατώφλι τῆς φωλιᾶς, ἐκύτταξε ὁλόγυρα μὲ βλέμμα ἀνέσυχον κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ ξεκινήσῃ, ὅταν ἐπρυχώρησε μπροστά του ἡ Πυγολαμπίδα καὶ τὸν ἐχειρίστηκε ὅσο μποροῦσε εὐγενικώτερα.

— Κοιμήμερα, ἀγαπητέ μου φίλε! — Μπα; Σῆς εἶθε, κυρία; Καλὴ μέρα σας. Καὶ γιὰ τί καλὸ ἦλθατε ὡς ἐδῶ;

— Ἦλθα νὰ σᾶς κηρύσω μιὰ χάρι γιὰ

δὺ δυστυχημένα πλάσματα. Ἡ πεῖρά σας, ἡ γνώσῃ σας καὶ ἡ μεγάλη σας σφαι...

— Ἀφίστε τώρα τὰ κομπλιμέντα, τὴν διέκοψε ὁ Τερμίτης καὶ πῆτέ μου περὶ τίνος πρόκειται.

Ἡ Πυγολαμπίδα καλοκάθησε καὶ διηγήθηκε στὸν Τερμίτη ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Κρινιώσ καὶ τῆς Ἀννέτας.

Ὁ Τερμίτης τὴν ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχή καὶ ἅμα ἐτελείωσε, εἶπε:

— Τί ἀνόητα πλάσματα! Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, γιὰτι ἓνα μερμήγκι ποῦ εἶνε ἄσπρο, δὲν εἶνε μερμήγκι; Στὴν πατρίδα μου, στὴν Ἀφρικὴ, ὑπάρχουν ἐκατομμύρια ἐκατομμυρίων ἄσπρα μερμήγκια. Ἀλλὰ πάλι εἶνε μαύρα, ἄλλα γαλάζια. Ἀλλὰ μήπως κ' αὐτὰ δὲν εἶνε μερμήγκια; Ἀλήθεια, ἡ φίλες σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχημένες, γιὰτι ἐγὼ, ποῦ ἡ κακὴ μου τύχη μ' ἐχώρισε ἀπὸ τοὺς δικούς μου, ξέρω καλὰ τί θὰ πῇ ἔξορία. Πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ τῆς φέρετε, νὰ μιλήσουμε.

Ἡ Πυγολαμπίδα δὲν ἐστάθηκε νὰ κούσῃ περισσότερα. Ὅσο πὶδ γρήγορα μποροῦσε, ἔτρεξε στῆς δὺ φίλες τῆς καὶ λαχνασμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο, τοὺς εἶπε:

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε γρήγορα! Τελείωσε! Τὰ κατὰφερα!

Ὁ Τερμίτης τῆς ἐπερίμενε μὲ ἀρχοντικήν ἀξιοπρέπεια δὲν ἄφισε ὅμως καὶ τὸ στὴν κυρία Λαμπύρη νὰ τοῦ συστήσῃ τῆς δὺ ἐξόριστες.

— Ἀ, ἂ, ἔκαμε, νὰ ἡ μικρὲς πηλαῖστε, μὴ φοβάστε καθόλου.

— Ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα δείχνουσα τὴν Πυγολαμπίδα, ποῦ εἶνε τὸ σπλαγχνικώτερον πλάσμα ἀπ' ὅσα εἶδα στὴ ζωὴ μου, μᾶς φέρε σὲ σᾶς, ποῦ εἶθε σφῶς συμβουλος, καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε πῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ, γιὰτι ἔχετε καλὴ καρδιά. Καὶ ἅμα ἔχει κανεὶς καλὴ καρδιά, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σπλαχνίζεταί τοὺς δυστυχημένους.

— Δὲ ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης, ἂν τὰ ταξίδι δίνουν σοφία σὲ ὅσους δὲν ἔχουν ἂν ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ, θὰ μπόρῃς νὰ σᾶς δώσω καλὲς συμβουλές, γιὰτι πολλὰ εἶδα κ' ἐπαθα στὴ ζωὴ μου.

Ἡ Κρινιώ, περίεργη, ἐπρυχώρησε νὰ κούσῃ καλλίτερα.

— Ἀλλὰ, ἐξακολούθησεν ὁ Τερμίτης, δὲν εἶνε ὥρα τώρα νὰ σᾶς τὰ διηγήθῃ ἄς κυττάξουμε τὰ πὶδ βικατικά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν ἐγκατάστασά σας. Γιατὶ ἐννοῶ νὰ σᾶς φιλοξενήσω. Τὸ σπῆτι μου δὲν εἶνε μεγάλο, ἀλλὰ μὲ λίγο σκάψιμο, ἀπὸ δ'ὼ ἢ ἀπὸ κεῖ, μποροῦμε νὰ τὸ μεγαλώσουμε καὶ νὰ βολευθῶμε.

— Νὰ σᾶς συνοδεύσω κ' ἐγὼ; ρώτησε ἡ Πυγολαμπίδα.

— Ἀν θέλετε, εὐχριστως!

Ἡ συντροφιά, ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα, μπῆκε πρῶτα εἰς ἓνα εἶδος δωματίου,

χαμηλοῦ καὶ στενοῦ. Ἦταν πολὺ ἀκατάστατο καὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ κάθε λογῆς σκουπίδια. Ἐλαιοπερὶ ναικοκυρόσυνη, ἡ προσπάθεια ἐκείνη ποῦ τὸ μικροῦτοικο δωμάτιο, (μόλις εἶχε ἔκτασι ἐνός τετραγωνικοῦ ἐκατοστομέτρου καὶ ἦταν ἀπλῶς σκαμμένο σὲ μαλακὸ γῶμα), θὰ τὸ ἔκαμνε πὶδ κατοικήσιμο.

— Ἐδῶ εἶμαστε σὲ σπῆτι μας! εἶπεν ὁ Τερμίτης.

— Μπα! μπα! γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦμε λαίπῳ, εἶπε ἡ Πυγολαμπίδα καὶ ἄναψε εὐθὺς τὸ φανάρι τῆς.

— Δὲν εἶνε οὔτε πολὺ εὐμορρο, οὔτε πολὺ καθρό, εἶπεν ἀσυλλόγιστα ἡ Κρινιώ.

— Σὰς παρακαλῶ, συχωρέστε τη, ἀγαπητέ μου προστάτη! ἐφώναξε ἡ Ἀννέτα εἶνε μινρὴ ἡ καίμενη καὶ μιλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται.

— Δηλαδῇ, λέγει εὐθὺς ἐκεῖνο ποῦ σκέπτεται, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Μὰ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸ ξέρω ὅτι τὸ σπῆτι μου δὲν εἶνε οὔτε πωτοικό, οὔτε κόμμοδο· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ὁλομόναχος ἐδῶ-μέσα δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ τίποτα. Ἀς εἶνε ὅμως τώρα ποῦ εἶθε καὶ σῆς, τὸ σπῆτι μου μπορεῖ νὰ γίνῃ καλλίτερον.

— Ἐ! ὅπως στρώσεις, ἔτσι θὰ κοιμηθῇς! εἶπε φιλοσοφικῶς ἡ κυρία Λαμπύρη.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἀννέτα ἐψαχνε παντοῦ γιὰ νὰ βρῇ κανένα μέρος κατάλληλο

νὰ κατοικήσῃ μὲ τὴ μικρὴ τῆς, καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ ψάξιμο αὐτὸ εὐχαρίστηθη, γιὰτι σὲ λίγο ἐγύρισε χαρούμενη κοντὰ στὸν Τερμίτη, στὴν Κρινιώ καὶ στὴν Πυγολαμπίδα.

— Βρῆκα, εἶπε· θὰ εἶμαστε πολὺ καλὰ ὅλοι καὶ τώρα μπορῶ νὰ μὴν ἀνησυχοῦ γιὰ τὸ μέλλον.

— Χαίρω πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης.

Μόνον ποῦ καμμιὰ φορὰ πρέπει νὰ συχωρῆτε τῆς παραξενιὲς μου, τῆς γρινιῆς μου. Ἐδῶ στενοχωριέμαι πολὺ. Εἶμαι, ξέρετε, ἀπὸ ἓαν τόπο ὅπου πάντα ἔχει ἥλιο καὶ κάνει ζέστη. Στὸν τόπον σας, τὸν χειμῶνα, κάνει κρύο, βροχές, χιόνια, ἀέριδες.

Ἐχω ρευματισμούς, μοῦ πονοῦν τὰ πόδια, συναχώνομαι. Ἐ, ὅλ' αὐτὰ μὲ κάνουν παράξενον καὶ γρινιᾶν.

— Ἦουχάστε, εἶπε ἡ Κρινιώ, καὶ μεῖς θὰ σᾶς περιποιηθῶμε, γιὰτι σᾶς ἀγαπήσαμε ἀπὸ τώρα. Ἐννοῖα σας καὶ νὰ ἰδῇτε! Ὅλ' σᾶς κάνουμε ἓνα σωρὸ χάδια καὶ δὲν θὰ γρινιάζετε πῖδ ποτέ.

— Ὅλ' σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως ἂν τὸ καταφέρετε, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ κυττάξουμε πῶς θὰ βολευθῶμε δ'ὼ-μέσα. Νά, ἐδῶ, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ ρίζα, εἶνε τὸ μέρος ὅπου κοιμοῦμαι.

— Καὶ ἡ ἀποθήκη σας; ρώτησε ἡ Ἀννέτα.

— Δὲν ἔχω.

— Ὅλα θὰλλάξουν, θὰ ἰδῇτε. Βεβ-

κα ἓνα δωματάκι ποῦ μᾶς χωρεῖ μιὰ χάρα, τὴν Κρινιώ καὶ μένα. Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη ρίζα ὑπάρχει ἓνα ἄλλο δωμάτιο, εὐρύχωρο, στεγνὸ καὶ καλὰ κλεισμένο. Ἐκεῖ θὰ ποθηκεύσωμε τοὺς σπόρους μας γι' αὐτὸ τὸ χειμῶνα. Ἀλλὰ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ κάμωμε καθαριότητα.

Ἡ κυρία Λαμπύρη ἔσβυσε τὸ φανάρι τῆς καὶ εἶπε.

— Σας ἀφίνω τώρα νὰ κάμετε τὴ δουλειά σας· θὰ ξανάλθω νὰ σᾶς ἰδῶ.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφυγε. Οἱ τρεῖς φίλοι ἔμειναν μόνον.

— Εἶθε πολὺ καλὲς! εἶπε ὁ Τερμίτης μὲ συγκίνησι, γιὰτι εἶχε μεγάλη χάρὰ ποῦ εὗρισκε τέλος πάντων συντροφιά.

— Ἀς ἰδοῦμε τώρα τὰ ναγκαλιότερα, εἶπε ἡ Ἀννέτα. Πῶς θὰ τρώμε;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα! ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Ἐγὼ, καθὼς σᾶς εἶπα, τρώω ὅτι ἐρίσκω· δὲν ἔχω ἀποθήκη γιὰ νὰ φυλάξω πράγματα. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα.

— Τότε λοιπόν, διέκοψε ἡ φρόνιμη Ἀννέτα, πρέπει ἀμέσως νὰ πάμε νὰ βροῦμε κάτι τί. Ἀργότερα θὰ βρεθῇ καὶ δὲν θὰ μπόρῃς νὰ ξεμυτίσωμε.

Οἱ τρεῖς φίλοι βγήκαν ἀπὸ τὴ φωλιὰν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τερμίτης εἶχε φάγη καὶ δὲν τὸν ἔμελε πολὺ ἂν θὰ ξανάτρωγε, ἐπροτίμησε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ἔξω καὶ νὰ χωνεύσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

(Ἐπεται συνέχεια). Γρηγ. Ξερόπουλος.

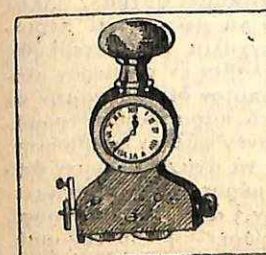
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ἰαπωνικὴ λίμνη

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει μία λίμνη, ἡ Τακαδέρα, ἡ ὅποια ἔχει πρᾶγματι παράδοξον σχῆμα. Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ἀφ' ὕψους, αἱ ὅλαι τῆς σχηματίζουν κεφαλὴν ἀνθρώπου.

Πρακτικὴ ἐφεύρεσις

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐφεύρε νέον τελειότατον ταχυρομικλὸν σφραγιστήρα, συνδυασμένον μὲ ὥρολόιον. Δι' αὐτοῦ, ἐν ὅτ' ἐνός εἰς ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου βλέπουν τὴν ὥραν, ἀφ' ἐτέρου σφραγίζονται καὶ τὰ γράμματα μὲ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεώς

των εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τῆς σφραγίδος ὁλονέν μεταβαλλομένης αὐτομάτως, δι' αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὥρολογίου.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις ψηφίου

Τὸ ἐννέα αὐτὰ τεμάχια, συναρμολογούμενα καταλλήλως, ἀποτελοῦν ἓν μαῦρον τετράγωνον, φέρον εἰς τὸ μέσον ἓν λευκὸν ψηφίον (ἀριθμόν.)

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Ο	ΛΑ	ΝΙΑ	ΑΣ
ΣΕΥΣ	ΝΕ	ΑΙ	ΛΕΥΣ
ΜΕ	ΔΥΣ	Α	ΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελέσουν τὰ ὀνόματα τῶν σόρων ἐμνηστικῶν ἡρώων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐθύνου Βοσκοπούλας R. a. b. n. q. i. r. a. l. d. n. r. Νῆναγνισθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συναδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσμήτου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Ἐλικῶν, Κιθαριῶν, Οἰτη, Πεντελικῶν.—β.) Ἡ εὐγένεια ὑπογράφεται.—γ.) Nouveau roi, nouvelle loi.

Ιδὲ τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ Τ' ΑΓΕΡΑ

Κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τὰ βαθύσκια,
Στὸ δάσος ἤμουνα πλαγιασμένη.
— Ἐγερν' ὁ ἥλιος ἀργὰ στὴ δύσι·
Γύρω ἀπλωνόταν μεγαλόπρεπο
Βαθὺ μυστήριο, ποῦ ἀγκαλιασμένη
Κρατεῖ με μᾶγια ζωὴ καὶ φύσι.

Μεσ' ἀπ' τὰ κλώνια τὰ πυκνόφυλλα
Τ' ἀγέρι διάβαινε μυρμυμένο
Κι' ἐπαίξε στὸ ἡρέμο κ' εἶτο βράδυ.
Πότ' ἀντηχοῦσ' ἀγρία σὰν μούγκρισμα,
Τὰ φύλλα δέρνονταν μανισμένο,
Κι' ἄλλοτε θύμιζε φιλοῦ χῶδι.

Κι' ἐνῶ τὰ βάθη ἤθελα τὰδута
Ν' ἀποκαλύψω τοῦ μυστηρίου,
Ποῦ ζωὴ δίνει, ψυχὴ στήν ὕλη,
Μεσ' στὴ βαθεῖα μού φάνηκε ἔκστασι,
Ὁ ἀγέρας κρύφια φωνὴ μαντείου
Ποῦ μοῦ λαλοῦσε μεθεὶς χεῖλη.

Ἀπ' τῆς πνοῆς τοῦ τῆς μονότονης
Τοὺς ἀκατάληπτους σκόρπιους ἤχους
Χωρίζα λόγια συγκεχυμένα.
Πῶς μούλεε, θάρρεψα, τ' ἀπόρρητο
Καὶ στοῦ χρησμοῦ τοῦ τοὺς πλάνους
Στίχους Ζήταγ' ἀλήθεια ναῦρω παρθένα.

Μὰ πῶς τοὺς φθάνω, μόλις πίστευα,
Μὲ μιὰς πετούσαν οἱ στίχοι, σδύναν,
— Σκιεὶς ἀνυπαρκτεὶς κυνηγοῦσα.
Ὡς ποῦ σ' ἀνέμου τέλεια πνίγηκαν
Τῇ φέρα. Φύσημα κι' αὐτοὶ γίναν,
Καὶ βοὴ μόνον τῶρ' ἀγροικοῦσα.

Κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τὰ βαθύσκια
Στὸ δάσος τοῦ ἔρημο πλαγιασμένη
Τὴν ὥρα ποῦσ' ὁ ἥλιος πέρα,
Θωροῦσ' ἀκόμη τὸ μυστήριο
Π' ἄλυτο, ἀνέφικτο πάντα μένει,
Κι' ἀκούα τὴν κρύα πνοὴ τ' ἀγέρα.

Κρητικοπούλα

ΓΙΝΗΚΕ ΕΛΛΗΝΙΣ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποῦ μάθαμε πῶς
ἔγινε κατοχὴ τῆς Μυτιλήνης, μιὰ πα-
ληά μας ὑπερέτρια Μυτιληνιά ἦλθε στὸ
σπίτι μας.

— Ἀλήθεια εἶνε, παιδιὰ μου, ἡ με-
γάλη εἰδησι; Πῆρε λέει ἡ Ἑλλάδα τὴν
Μυτιλήνη; Δὲν πιστεύω ταῦτιά μου.
Μοῦ τῶπαν κατὶ χωριανοῦ μου πῶς γι-
νήκαμε Ἑλληνες, μὰ μοῦ φαίνεται σὰν
ψέμματα.

— Ἀλήθεια εἶνε, τῆς λέγω, γίνηκες
κι' ἐσὺ Ἑλληνίς καὶ νᾶξευρες πῶς σὲ
ζηλεύω! Νὰ πῆς τώρα νὰ ζήσης ἐκεῖ, νὰ
δῆς τί θὰ κάνουν στὴν πατρίδα σου· δὲν
θὰ πὴν γνωρίσεις! Δὲν θάχης ἀνάγκη

πιά νὰ δουλεύης γιὰ νὰ ζῆς. Γιατί θὰ
κάνουνε τραῖνα στὸ χωριό σου καὶ θὰ
τιμωροῦνε τὰ κτήματά σου.

— Καλέ, πεντάρα ἐγὼ δὲν δίνω γιὰ τὰ
κτήματά μου· δὲν πᾶνε νὰ χαθοῦνε; Σὲ
μένα φθάνει ἡ χαρὰ ποῦ μᾶξιωσε ὁ Θεὸς
καὶ γίνηκα Ἑλληνίδα!...

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

2. ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Λουσμένο ἀπομεσήμερο 'ς τοῦ ἡλίου τὰ
[φιλιά,

Σὲ κύματα ἀνοϊσιὰτικα, σὲ κρύσταλλα νερά,
Τὸ τραγουδοῦν οἱ ῥεμματιές, τὰ δένδρα,
[τὰ πουλιά

Κ' ἡ καλωσύνη γελάστῃ, σὲ τόσα λαμπερά,
Λύνει τὰ χιόνια βλόγυρα... Ἀφρίζουν τὰ
[ποτόμια

Ἀθόρυβα κι' ὀλόγοργα τῆς ῥεμματιῆς περ-
[νοῦνε

Στὴν ἐχθρὴ ἀνατριχιάζουσε καὶ τρέμουν τὰ
[καλάμια

Σὰν νὰ διψοῦν τὴν Ἀνοιξί, σὰν νὰ τὸ
[χαιρετοῦνε.

Καὶ πράσινη κι' ὀλόλαμπρη τῶν κήπων ἡ
[θωρία

Τῶν πεύκων, τὸ ἀνοιξιὰτικο, ἐξψυγισμένο
[ἀγέρι

— Μὲς στὴ γαλήνη τῇ θερμῇ καὶ στὴν
[καλοκαιριά.

Τὸ γάδισμα ποῦ βγάζουσε τῶν σταύλων
[τὰ σκυλιά,

Τῶν μαγγανίων τὸ τρέκλισμα μ' ἀχούς
[φλογέρας φέρει

Στὴν ἐξοχὴ ποῦ κολυμπᾷ 'ς ἐσπρίν φι-
[λιά...

Τέλλος Ἀγέρας

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Πῶς σὲ ἄφησα καὶ πῶς θὰ σὲ εἶρω,
ὅταν γυρίσω, ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ; σ' ἄφησα
μικρὴ καὶ θὰ σὲ εἶρω μεγάλη, σ' ἄφησα
ταπεινὴ καὶ θὰ σὲ εἶρω ἐνδοξή· εἶδα νὰ
στενάζουν δούλα τῆς Μακεδονίας μας
τὰ ἐδάφη καὶ τῆς θάλασσός της μὲ θλίψη
καὶ ταπείνωσι νὰ σπάζουν τὸ κύμα τους
στοὺς δουλωμένους τῆς βράχους· καὶ
τώρα πῶς θὰ σὲ ἀντικρύσω;

Τὰ γαλανά νερά σου μ' ἀγάπη θὰ φι-
λοῦν τ' ἀργογάλι, τὸ φιλόξενο ἀργογάλι
της, γιὰ τὰ πλοῖα ποῦ στὴν πύμνα
τους θὰ κυματίζῃ ἡ γαλανὴ μας Σημαία·
ὑπερήφανος ὁ Σταυρὸς θὰ λάμπῃ ψηλά
στὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν της,
ἀπ' ὅπου ἡ ἡμισέληνος πιά δὲν θὰ προ-
βάλλῃ σὰν κακὸ φάντασμα καὶ ἡ φωνὴ

τοῦ Χόντζα δὲν θ' ἀκούεται ἀπαισιὰ σὰν
τῆς κουκουβάγιας στὴ σιγὴ τῆς νυκτός.

Φοροῦσες, γλυκεῖα μου Πατρίδα, ἐνὰ
φρόρεμα πτωχὸ καὶ τρυπημένο καὶ δὲν σ'
εἶρω μὲ βασιλικὴ πορφύρα! καὶ ἡ πορ-
φύρα αὐτὴ θὰ εἶνε βαμμένη ἀπὸ τὸ αἷμα
τῶν παιδιῶν σου, ἀπὸ τὸ τίμιο ἐκεῖνο
αἷμα, ποῦ χύθηκε ἀφρόντο σὲ κάθε σου
βουνό καὶ λόγγο, ἀπὸ τὸ τίμιο ἐκεῖνο αἷ-
μα ποῦ ἔκανε πολὺκλωνο νὰ βλαστήσῃ
καὶ γοργὰ-γοργὰ νὰ μεγαλώσῃ τῆς Λευ-
τεριάς τὸ εὐεργετικὸ δανδρι, καὶ γι' αὐτὸ
θὰ ναι πῶς πολὺτιμη ἀκόμη ἀτίμητη
στῆς ἀτίμητες ἡ πορφύρα σου, ὅπως
ἀτίμητο καὶ κάθε δικό σου τέτοια πορ-
φύρα, γλυκεῖα μου Πατρίδα, πολλές μη-
τέρες τὴν ποθοῦν, μὰ σὲ λίγες τὴν προσ-
φέρουν τὰ γενναῖα παιδιὰ τους.

Εὐτυχισμένη ἡ μητέρα ποῦ ἔχει τέτοια
παιδιὰ! μὰ καὶ πόσα παιδιὰ δὲν ποθοῦνε
νὰ σὲ εἶχαν μητέρα;

Δαφνοστεφῆς Σημαία

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Ἦτο μία θαυμασιὰ θερινὴ νύξ. Ἡ
φύσις εἰσία. Ἐλαφρότατον ἀεράκι μόλις
ἔπνεε.

Ἀπεφασίσαμεν νὰ κάμωμεν ἓνα νυκτε-
ρινὸν περιπάτον ὡς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
χωριοῦ, ποῦ ἦτο καὶ τὸ νεκροταφεῖον
ἐκεῖ κοντά. Καὶ πράγματι, ἐξεκινήσαμεν
σιγά-σιγά χωρὶς νὰ ὀμιλοῦμεν διόλου.
Ἀλλ' εἴχαμεν ἐντός μας μίαν χαράν, τὴν
ὁποῖαν μᾶς τὴν παρτεῖνε ὁ νυκτερινὸς
ἐκεῖνος περίπατος.

Τέλος ἀπὸ μακρὰ ἀντικρύσαμεν τὸ
μικρὸ ἐκκλησιδᾶκι καὶ τὰ κυπαρίσσια τοῦ
νεκροταφείου, ποῦ ἡ κορυφὴ τῶν ἐκ-
κλινῶν πενθίμως.

Ἀφροῦ ἐφθάσαμεν, δισκορπισθήμεν καὶ
ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῶν τάφων. Ἐνῶ, ὅταν
ἤρχομεθα, εἴχαμεν τόσην ἐνδόμυχον χα-
ράν, τώρα μᾶς κατέλαβε μία ἀλλόκοτος
μελαγχολία. Εἴχαμεν εἰς τὴν ψυχὴν μας
κάτι τὸ πένθιμον, κατὶ τὸ λυπηρόν,
καθὼς ἦτο καὶ τὸ περιβάλλον μας.

Ἐκαθήσαμεν πολλὴν ὥραν εἰς ἐκεῖνο
τὸ μυστηριώδες, τὸ πένθιμον μέρος, ἀκί-
νητοι, ἄφωνοι, καὶ Κύριος οἶδε, ὡς πότε
θὰ ἐκαθήμεθα, ἐάν δὲν εἶδα ἐγὼ πρώτη
τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, δικαιολο-
γούμενη ὅτι διήθεν «κάμε ψύχρα».

Ἀλλὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνω καὶ περι-
σσότερον. Ἡ μελαγχολία μου μετεβλήθη
εἰς φόβον· μὲ κατέλαβεν ἐν τρομερὸν αἰσ-
θημα φθόνου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην νὰ
κατανικήσω· μὲ τὸ παραμικρὸν ἐτρόμα-
ξα· ἐάν ἐκινεῖτο κανὲν φύλλον ἐφοβοῦμην.
Δι' αὐτὸ ἐζήτησά νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ
τὸ ἀγριον ἐκεῖνο μέρος. Καὶ πραγματι-
κῶς ἐπεστρέψαμεν, ἀλλ' ἡ ἐπιστροφὴ
μας ἦτο ὅλος διάφορετικὴ τοῦ ἐρχομοῦ.
Διότι ἐν ὅτ' ὅταν ἤρχομεθα ἡμεῖς χαρού-
μενοι, ὅταν ἐπιστρέφαμεν εἰμεθα μελαγ-
χολικοί.

Φιλόπατρις Καρδία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διέξ, ἀνεδαρμένο· εἰς τὴν πλάστιγγα·
— Βλέπεις, Κουφιόκεφαλάκη; ἐγὼ ζυγίζω
περισσότερο ἀπὸ σένα.

Ὁ Κουφιόκεφαλάκης: — Ναι, μὰ στέκεσαι
πῶς πολλὴ ὥρα στὴ ζυγαρίᾳ γι' αὐτό.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

— Χάρηκε, Γιώργη, ἡ θεία σου ποῦ σὲ εἶδε
ἀσάφεια;

— Ὡ, πάρα πολὺ! Μόλις μὲ εἶδε, φώναξε:
«Ἐσὺ μᾶς ἔλειπες τώρα!»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8ην Μαΐου 1913.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια, Σπύρε
Παν. Ἀλλὰ τὸ ποίημά σου δὲν εἶμαι νὰ
δημοσιεύσω. Ἡ στιχογραφία τοῦ ἀμειπτος,
ἀλλὰ κατὰ ταῖα κοινόν. Καὶ διὰ νὰ φαγῇ
μία καινούργια υπογραφὴ εἰς τὴν «Διάπλα-
σιν», θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο κατὰ κάποιον ἐκτά-
κτως ὥρατον. Τὰ παιδιὰ μας, ποῦ γράφουν
εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, κάμνουν ἀσυγ-
κρίτως ὥραιότερα ποιήματα.

Κ' ἐπειδὴ θυμήθηκα τὰ παιδιὰ μας ποῦ
γράφουν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, σὰς
αναγγέλλω ὅτι ἀκόμη δύο ἀπ' αὐτά, ἡ Κρη-
τικοπούλα καὶ ὁ Χιαβάδας, προδιβάζονται ἀπὸ
τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἰς... τὰς ἄλλας σε-
λίδας, δηλαδὴ γίνονται Συνεργάται μου. Εἰς
τὸ ἐξῆς, τὰ ποιήματα ποῦ θὰ ἔχουν τὴν κα-
λωσύνην νὰ μοῦ στέλλουν, θὰ τὰ δημοσιεύω
μὲ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ φύλλου. Ἐκτός τῶν
δύο αὐτῶν, ἔχουν προδιβασθῇ ὡς τώρα ἀπὸ
τὴν Σελίδα μας ἄλλοι δύο: ὁ Φαίδρος Ἀδά-
μας καὶ ἡ Ἥχω τῆς Καρδιάς (Γαλιεῖα Β.Γ.).
Ὡστε καὶ ἐστὶ δικὰ σας, σεῖς ποῦ μένετε!
Διότι σκοπεῖτε ἀργότερα νὰ προδιβάζω καὶ
ἄλλους ποῦ τὸ ἀξίζουν ἡ... ὅ, τὸ ἀξίζουν.

Σανθὴ Πουπέ, ὅλαι αἱ λύσεις σου ἐλγῆθη-
σαν. Ναί, τώρα ποῦ θὰ τελειώσῃς τὸ σχο-
λεῖόν σου, καὶ δὲν θὰ βλέπῃς συχνὰ τὰς ἀγο-
ραστρίας σου, πρέπει νὰ τὰς κάμῃς συνδρο-
μητρίδας· ἡ τοῦλάχιστον νὰ εὐρὴς καμμίαν ποῦ
νὰναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς διανομῆς καὶ τῆς
εἰσπράξεως. Ταποτελέσματα τῶν ληξάντων
Διαγωνισμῶν θέρχονται νὰ δημοσιεύωνται
ἀπὸ τὸ προσεχές.

Ἡ Νεράιδα τῆς Παμβώιδος, ἀπὸ τὰ Ἰω-
άννινα, μοῦ γράφει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά:
«Ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν νὰφίσω
τὴν καλλιτέραν σύντροφον τοῦ βίου μου, ἡ
ἑλλειψὶς τῆς ὁποίας μοῦ ἐκόστισε τόσο πολὺ
κατὰ τὸν ἀποκλεισμόν ἐνεκα τοῦ πολέμου.
Πολλὰκις ἐκαθήμεθα στενοχωρημένοι καὶ, μὴ
ἔχουσαι τί νὰ κάμωμεν, ἐλέγαμεν στενάζου-
σαι: Νὰ εἴχαμεν τοῦλάχιστον τὴν «Διάπλα-
σιν», κάπως θὰ ἐλθισμονοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἀ-
ποκλεισμένοι...»

Εὐανάγνωστον τὸ γράμμα σου αὐτὴν τὴν
φορὰν, Φάνη, ἀλλὰ σύντομον. Καλλιτέρα
ὅμως νὰ μοῦ γράφῃς λίγα καὶ νὰ τὰ διαβά-
ζω, παρὰ πολλὰ καὶ νὰ μένουν ἀδιάβαστα διὰ
τὴν κακογραφίαν. Ἐτσι, σιγά-σιγά θὰ συνει-
θίσῃς νὰ καλλιγράφες ὅχι μόνον τὰ σύντομα,
ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτενῆ...

Σχετικῶς μὲ τὰνωτέρω, διαβάστε τί μοῦ
γράφει ἡ Τσοῦχτρα: «Ἐλαβα καὶ ἀπὸ τὸν Τέ-
λλον Ἀγρὰν Μ. Μυστικὰ καὶ τὸν εὐχαριστῶ
πολύ. Γράφει ὅμως πολὺ φιὰ καὶ κοντά, καὶ
ὡς ποῦ νὰ τὰ διαβάσω μοῦ πόνεσαν τὰ μάτια
πολύ. Πιὲς του το, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ τὸ
ξέρῃ. Νὰ ποῦ τοῦ τὸ εἶπα. Φαντάσου ὅμως
τί ὑποφέρουν τὰ δικὰ μου μάτια, ποῦ κάθε

μέρα, μετὰ τῶν ἄλλων εὐαναγνώστων, λαμ-
βάνω εἰκοσι τοῦλάχιστον δυσανάγνωστα γράμ-
ματα, τετράδια καὶ ἄλλα! Ἀν μ' ἐλυποῦνται
λίγαν, δὲν θὰ ἔγραφαν ὅλοι πλατεῖα, ἀνοι-
κτά, καθαρά;...

Νέε Λογοθέτα, εἰς ὅσα γράμματά σου ἔλα-
βα, σοῦ ἀπήντησα. Ἀπάντησις εἶνε καὶ ἡ ἀνα-
γραφὴ τοῦ ψευδώνυμου σου εἰς τὴν στήλην τῶν
ἀσπασμῶν. Σημαίνει ὅτι ἔλαβα τὸ γράμμα
σου, ὅτι δὲν ἦρα τίποτε ἰδιαιτέρον διὰ νὰ-
παντήσω ἰδιαιτέρως, ἡ ὅτι—τὸ συνηθέστερον
—δὲν εἶχα πλέον τόπον.

Δημήτριε Παπανικ., σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα
γράφεις καὶ δὲν ἀμφισβῶ ὅτι θὰ ἔχω ἀκόμη
ἓνα καλὸν φίλον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ
στεῖλῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ

ἦ ἀνθυγία σου, Λυδία Λίθος, ἔως νὰ λά-
βῃς τὸ φυλλάδιον, μαρτυρεῖ ἀγάπην καὶ μὲ κο-
λακεῖς πολὺ. Ἐπειδὴ ὅμως σὲ βασανίζει,
ἴσως δὲ βασανίζει καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ σπί-
τι, καλὸ θὰ ἦτο ἂν δὲν ἄφινες νὰ σὲ κυριεύῃ.
Ὁ θεὸς, ἡ θεία, ἡ γαγιά, μποροῦν νὰ σὰς
βλέπουν κάθε στιγμὴν νὰ σηκώνεσθε ἀπὸ τὸ
τραπέζι καὶ νὰ κἀνετε φασαρία;...

Μπράβο, Μυροβόλος Ἀνοιξίς, καλὰ ἔκα-
μες ποῦ μοῦ ἔγραψες ὅλα τὰ κατὰ σέ, διὰ νὰ
σὲ γνωρίσω εἰς τὴν ἐντέλειαν. Δὲν μένει
τώρα παρὰ ἡ προσωπικὴ γνωριμία. Ἀλλὰ καὶ
αὐτὴ θὰ γίνῃ ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἔλθῃς τὸν
Σεπτέμβριον.

Πολὺ καλὸ τὸ διηγηματάκι σου, Ἀθανά-
σιε Διάκε. Γράφε λοιπὸν εἰς τὸν Σημαιοφό-
ρον Ἑλληνας νὰ σοῦ κάμῃ τὰς γελοιογραφίας
καὶ ἂν, ὡς ἐλπίζω, εἶνε καλὰ, θὰ τὸ δη-
μοσιεύσω εἰκονογραφημένον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἀδέρωφ καὶ Μενεξέ-
δες τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως.— Ὁ
βιοστιχὴς τοῦ Παυλίου Πόθου.— Ἡ
ὁυσία τῆς Σημαίας τοῦ Ἀδέρωφ.— ἈΝΟ-
χτα τῆς Τσοῦχτρας.— Δύσφορα τοῦ Ζηλοῦτοῦ
τοῦ Δημοσθένους.— Στὰ περασμένα τῆς
Βοσκοπούλας τῆς Δορίδος.— Ὁ Νειροπόλη-
σις τοῦ Ὀνειρώδους Βάλς.— Ἐνα πῶλημα
τῆς Ἡρώκῃς Σάμου.— Κατὰ τὸν ἀποκλει-
σμόν τῆς Νεράιδος τῆς Παμβώιδος.— Διά-
φορα τοῦ Φάνος.— Ἀνέκδοτα ἱστορικά, Π.
Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ Σουλτάνος (μὰ
θὰ ἔπαινε ὅλο τὸ φύλλον).— Ἡ ῥεμματιὰ
(στὴν ἀρχὴ ὥρατο· ἔπειτα χαλάει).— Ἡ Πρω-
τομαγία.— Ἡ Πρωτομαγία.— Ἡ Ἀνοι-
ξίς (ἀτέχνα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὡδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται,
ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φε. 1.
Τὰ ἐγκρίνόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἢ
νήκουν εἰς ἀόριστον, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσιον.]

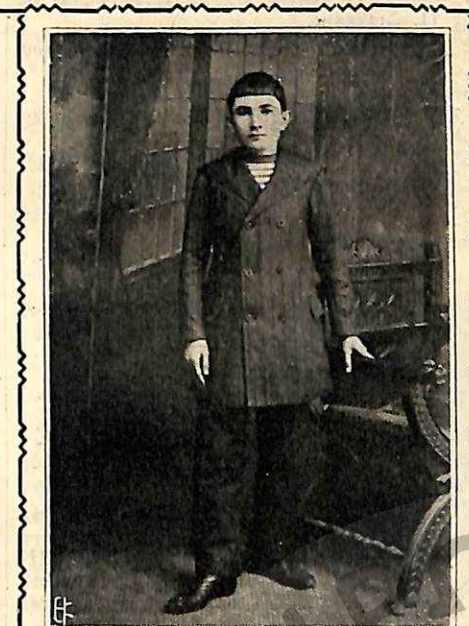
Νέα ψευδώνυμα: Ἀτρώγιος Κρής, ἀ.
(Δ. Ε) Ροδοδάκτυλος Ἡώς, ἀ. (Β. Ο) Νε-
ράιδα τῆς Παμβώιδος, κ. (σὰς ἀρέσει;) Δο-
ξαμένη Ἑλλάς, ἀ. (υποψήφιος.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μπαρουτο-
καπνισμένη Γαλανόλευκη, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ὁ Ἀτρώγιος Κρής (0) μὲ Κρητικο-
πούλα, Ἀντιπῆν Εὐζώνον, Πολυπόθητον
Μακεδονίαν, Ἀτρώγιον Σωφροσέξαν, ἡ
Μυροβόλος Ἀνοιξίς (0) μὲ Σανθὴν Μοναμῆ,
Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Δοκίμασαν τὸν Λάντισον,
ἡ Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη (0)
μὲ Σύμβολον τοῦ Χριστιανομοῦ, Μικρὸ Χε-
λιδονάκι, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Μπουμπουλίαν.
ἡ Θαλασσοκράτειρα Ἑλλάς (0) μὲ Πέν-
ταγ τῆς Διαπλάσεως, Μυροβόλ, Μπουμπου-
λίαν.— ὁ Πηγάδιον (0) μὲ Κρητικοπούλαν
Ἀθανάσιον Διάκον, Φάνω, Τέλλον Ἀγρὰν,
Κῆμα.— τὸ Σανθὸ Ἀδολοῦκα, (0) μὲ Σημαί-
αν τῆς Ἀκροπόλεως, Ἀφελὴ Σανθούσαν,
Λεοβίαν Ἑλληνοπούλαν, Μανόν, Κρητικο-
πούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Υποβόχον Λεβίαν (ἐστὶ κα.) Τέλλον Ἀ-
γρὰν (ὅχι, ὅλαι εἰνεγὰν δεκτά, ἔδωκα τὴν
ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος
θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.) Φιλοπάτριδα Καρδίαν (φαν-
τάζομαι τί ὥρατον θὰ ἦτο τὸ θέαμα· περι-
μένω καὶ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν του).
Μεγαλόφρονα Κωνσταντίνον (τὰ ποιήματά
σου ἀκατάλληλα καὶ μὴ γράφῃς μεγαλόφρον!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Δ. Κ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
(Ἐν Καλάμιας)
Βραβεύθηκε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μέλλων Ἐφευρέτης
εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λευκῶν
Λέξεων
(Ἰδε Διάπλ. 2. 8. σελ. 123)

